

**SRBI NAROD NAJSTARIJI:
<JOVAN I. DERETIC>**

SRPSKA DRZAVA TRAJE 4.000 GODINA

Drevna drzava Srbina cara Nina (oko 2.000. god. st.e.) bila je svetsko carstvo kome je pripadala polovina savremene Evrope, deo Azije i Afrike. - Ilirska, Daccka i Karpatska Srbija

U casopisu "Nase slovo" ekskluzivno objavljujemo prilog dr J.I.

Deretica o Srbima, narodu najstarijem

Zahvaljujuci krupnim uspesima nove srpske samorodne istorijske skole na polju istrazivanja stare srpske istorije, mi danas mozemo govoriti o tragovima stare srpske drzavnosti, o prvim srpskim drzavama, u kome vremenu su se one pojavile i kakve su bile. Radi se o drevnim vremenima kada drzave nisu imale tako razvijene sisteme i ustanove kao danasnje drzave. Pre svega treba da odredimo sta znaci drzava u antickom vremenu. Drzava iz toga vremena je bila organizovana drustvena zajednica zasnovana na obicajnom pravu.

Posto smo mi Srbi Evropljani, da vidimo koji drzavni oblici su postojali u drevnoj Evropi. Da napomenemo i to da prvobitna Evropa, za stare Grke, nije mnogo prelazila granice Srbije i nije pokrivala celo Helmsko (danas Balkansko) Poluostrvo. U prvobitnu Evropu oni nisu ubrajali ni njihovu Grcku. Evropa je za njih bila Srbija i nista vise, a mi, za razliku od njih, u prvobitnu Evropu ubrajamo i Grcku. Bez obzira na suzeni prostor prvobitne Evrope, mi danas govorimo o Evropi u danasnjim geografskim razmerama.

U antickom vremenu u Evropi su postojale dve vrste drzava i to: grad drzava - polis, to je drzava grckog tipa, po ustrojstvu monarhija ili plemicka republika. Razvoj drzavne ideje kod Grka stvorio je drzavu grad, polis, i nista dalje, od toga. To je za njih bila idealna drzava i ni jedan grcki filozof nije mogao da osmisli drukciju drzavu za Grke od polisa. Razvoj srpske drzavne ideje isao je u potpuno suprotnom pravcu. Srpsku drzavu stvara i olicava vladar, gospodar, i ona je siroka onoliko koliko je bila velika njegova moc, zapravo koliko je on teritorije uspeo da stavi pod svoju vlast. Cesto se radilo o vrlo sirokim prostranstvima, sto znaci, grcka gradska i gradjanska drzava stajala je naspram srpske teritorijalne i plemicke drzave. Ovako razliciti razvoji drzavne ideje imali su uticaja i na stvaranje zvanja i plemickih titula u srpskom i grckom jeziku. Kod Grka imamo samo jednu titulu za kralja i cara, koja je u pocetku bila i titula upravnika grada - vasileis. Pored nje postoji samo jos jedna - anaks, to je knez. Kod Srba, koji su u svojoj tradiciju imali samo plemicku drzavu, imamo odredjenu titulu za svaki cin i svako dostojanstvo. Po tim titulama mi danas mozemo, vrlo cesto, zakljuciti o kakvoj se upravi radi na odredjenim teritorijama i da li je tu postojala samostalna drzava ili se radilo o predstavnicima neke druge drzave. Zato je

potrebno da sve te titule, sva ta zvanja objasnimo pocevsi od najnižih.

*** Jedanaest titula**

Kao prvo zvanje imamo "kmeta", koji je mogao biti, ali se to ne podrazumeva, iz plemickog reda. Kmet je predodredjena osoba za neku duznost i ima isto znacenje sto i u latinskom komes. Ove dve reci imaju, pored istog znacenja, i isti koren.

Zatim imamo zvanje "kneza" ili knjaza. Nosilac ovog zvanja je obavezno plemic i ono pokriva vrlo široki raspon dostojanstva. Moze biti da se radi o malom seoskom knezu, a moze biti da se radi o drzavnom poglavaru. Postojanje kneza na odredjenom prostoru ne znaci obavezno da tu postoji i drzava, ali moglo se desiti da postoji. Evo, na primer, u staroj Rumi, kasnije nazvanoj Roma, peti vladar po redu bio je Tarkvin, koji je vladao oko 600. godine st.e. Tada su u Rumi vladali Raseni i u jednom njihovom zapisu stoji: "Tarkin knjaz Rumass". Po tome mi znamo da su vladari Rume bili do tada knezevi, a ne kraljevi, i to je ujedno najstariji pomen knezevske titule u istoriji koji smo do sada pronasli. Poznato je da su kod Srba i sire kod Slovena knezevi bili na celu drzave, ali zbog siroke primene toga zvanja mi nismo sigurni, kada je u pitanju anticko vreme, da tamo gde je knez postoji i drzava. Ime Sloveni nije bilo poznato u antickom vremenu. Svi Sloveni su se tada nazivali Srbima, pa kada danas govorimo o srpskoj staroj istoriji, to se odnosi i na savremene Slovene, ranije Srbe.

Kao trece imamo zvanje "vojvode", i to je cisto vojna titula. Medjutim, imali smo drzavnog poglavara i sa tom titulom, kao sto je bio Veliki Vojvoda od Svetog Save Stefan Hranic. Za dobijanje vojvodske titule nije bilo potrebno da kandidat bude plemic, ali sa njenim dobivanjem on je postajao plemic. Kod starih Srba bio je obicaj, tamo gde nje postojala stajaca vojska nego namo narodna, da svake godine biraju vojvodu. Prilikom izbora stavljali su mu u zadatak sta on treba da ucini u toku jedne godine. Ovaj obicaj je bio na snazi i u staroj Rumi, samo sa tom razlikom sto su vojvodu zvali konsul.

Cetvrta titula je "ban", koja je takodje cisto vojna titula. Ban je

prevashodno vojni zapovednik neke pokrajine ili grada, postavljen od strane nekog poglavara drzave. Bilo je slucajeva da se banovska duznost i titula postala nasledna, kao sto se to desilo u Bosni. Medjutim, postojanje bana ne podrazumeva postojanje posebne drzave, nego, naprotiv, to govori da ta teritorija pripada nekoj drzavi, kao sto je Bosna bila teritorija drzave Srbije.

Peto zvanje je jedna vojna titula, "brano", davana vodji nekog vojnog pohoda ili vojnom zapovedniku u ratu. Ovu titulu je imao vodja srpskih ustanika u Posavini u vreme cara Avgusta. Od tog zvanja nastalo je licno ime Branko kod Srba. U rimskim izvorima pominje se kao Brenus.

Sesto zvanje je "bato", koje je veoma staro i davano je vodji koji je imao vojnu i gradjansku vlast. Ovu titulu imao je vodja srpskih ustanika na predelu Bosne, Dalmacije, Hercegovine, Crne Gore, Raske i Posavine. Po tome se vidi da je ova titula bila veca od titule brano. Bato je sklopio mir sa Avgustovim posinkom i izaslanikom Tiberijem, koji je bio vrhovni vojni zapovednik rimske vojske u Srbiji.

Sedmo zvanje je "verhogetornik", sto je cisto vojna ratna titula. Verhogetornik je vrhovni zapovednik Geta, vojnog i prosvetnog staleza kod starih Srba. Srpsko drustvo se uvek svrstavalo u cetiri staleza. Pripadnici prva dva staleza, koje su cinili ratnici i svestenici, nazivali su se Getima. Ova titula se samo jednom pominje, i to u Rodaniji, (savremenoj Francuskoj) u vreme rimskog osvajanja ove zemlje.

Osmo zvanje je "zupan", koji je dvojniki bana i koga takodje postavlja neki vladar za vrsioca gradjanske vlasti u nekoj pokrajini. Bilo je slucajeva da je zupan bio poglavar drzave, kao Stefan Nemanja, ali to je bio izuzetak, jer zupan je u stvari samo drzavni cinovnik.

Deveto zvanje je "karan", siroko upotrebljavano u anticnom vremenu i gotovo iscezlo u srednjem veku. Ova titula je davana nekom princu iz vladarske kuce, srodniku kralja ili cara, prilikom njegovog postavljenja na duznost glavnog vojnog i civilnog

zapovednika u nekoj pokrajini, gradu ili čak logoru. To je obično bila privremena dužnost i karan nije poglavar države nego samo privremeni činovnik.

Jedan od srpskih vladara, kralj ili car Pelonije, čija je prestonica bila grad Bela Zora, savremeni Veles, postavio je svoga karana u Vodeni, gradu koji se nalazi u Makedoniji, danas u Grčkoj, oko 814. godine st.e. Nije poznato ime toga karana i ostao je u istoriji poznat samo po toj tituli. On je ostao u Vodeni kao stalni gospodar i bio je osnivač jedne dinastije koja je po njemu dobila prezime Karanovic. Grci ovo prezime pominju kao "Karanides" isto kao što pominju Nemanjice kao "Nemanides".

Karanovici su jedna od najslavnijih srpskih dinastija, iz koje su Filip II i Aleksandar III Veliki. Najstariji pomen karana potiče iz vremena kritske dinastije Mino. Kod nas Srba je ostala široka uspomena na titulu karana. Staro ime grada Kraljeva je Karanovac, a i danas ima više mesta po Srbiji koja se zovu Karanovac ili Karanovci, kao i prezimena Karan ili Karanovic.

Deseta titula je "kralj", a gde postoji kralj tu postoji i država. Ta reč potiče od istog korena kao i karan, i pre nego što je postala vladarsko zvanje, ta titula je davana najhrabrijim i najспособnijim ljudima nekog plemena ili saveza više plemena. Kralj je bio uzor, primer za ugled i merilo ponasanja. Sasvim isto značenje je imala rimska titula reks koja je nastala od regulus.

Pomen kralja nalazimo u predrimskoj Galiji, odnosno staroj srpskoj Rodaniji, gde je od te titule ostala uspomena u imenu Karl.

*** Srpska država 2.000 godina pre Hrista**

Jedanaesta i najviša titula je "car", čije postojanje obavezno podrazumeva i postojanje države, isto kao i u slučaju kralja. Ovo je vrlo stara titula i pojavljuje se oko 2.000 godina pre Hrista. Ova titula je nastala od uloge boga Varune, koji je smatran carem bogova i vladarom nebeske tvrdjave-vara. Titula se pojavljuje istovremeno kada i prva srpska država, sa Ninom Belovim, koji se u starom Zavetu zove Nebrod, a u staroj srpskoj tradiciji još i Bak. Prema Euzebiju

Pamfilu, Nino je ziveo 52 godine, od 2054. do 2002. godine. Nino je posao iz Srbije oko 2025. godine, osvojio je Malu Aziju, Misir, bliski Istok i sve do reke Inda. To je bio prvi prodor Arijevaca u Indiju. Ostavio je svoju zenu Semiramu da dovrši izgradnju Vavilona, a on se vratio u Srbiju oko 2007. godine. Po povratku u Srbiju proslavio je prvi trijam u cast njegove velike pobede. Stari Srbi su svake trece godine proslavljali trijam od vremena Ninovog povratka pa sve do srednjeg veka.

Nino je imao titulu cara, sto se moze procitati iz jednog nadjenog zapisa u Mesopotamiji, u kome stoji ime "Ninssar". Na Bliskom Istoku su pisali car kao "sar" ili "ssar". I Misirci su ovu titulu pisali kao sar. Vladari iz dinastije Lagica, koji su vladali u Misiru i zvali se svi Ptolomejima, sve do poslednjeg od njih - Kleopatre, nosili su titulu "ka" i car. "Ka" je misirski bozanski princip koji faraonima daje bog Ta. Ovu titulu je od Lagica preuzeo Kaj Julije, prilikom njegove zenidbe sa Kleopatrom, a ona na latinskom ima svoj oblik: ka et sar, kaesar.

Ninovo carstvo je bilo svetsko carstvo kome je pripadala bar polovina savremene Evrope, deo Azije i deo Afrike. Posto se to carstvo vremenom raspalo, obnovio ga je Serbo Makeridov, oko 1325. godine st.e., koji se u Starom Zavetu pominje kao Asur. U slavu svoga prethodnika Nina sagradio je cuveni grad Ninivu. Serbova drzava je bila takodje jedno svetsko carstvo, koje se prostiralo kao i Ninovo, na tri kontinenta. Serbo je takodje prodro u Indiju i osvojio celu dolinu reke Inda od izvora pa sve do Indijskog Okeana. Srbi su ovu reku nazivali - Nil, a ime Ind je nastalo od Sind, sto sanskritisti tumace da ima isto znacenje sto i reka. Ja mislim da to ima veze sa dubokim vodama, kao sto se kaze - Sinje More. Serbovi potomci vladali su nekoliko vekova Asirijom, koja se u stvari zvala Surbija.

Preskocicemo Prijamovu Troju, brojne srpske drzave u Maloj Aziji, Minovski Krit i rasensku, odnosno rasku drzavu u Italiji i vracamo se u savremenu Srbiju. Znamo da je postojao jedan vladar u Beloj Zori, pa bilo da je imao zvanje kralja ili cara, tu je postojala njegova drzava u devetom veku st.e. Karanov naslednik u Vodeni, njegov sin Koilo ili Kojo nije imao titulu ni kralja ni cara, ali je mozda tu vec postojala

drzava. Tek je njegov unuk, Perdika I uzeo jedno od tih zvanja oko 700. godine st.e. Neosporno je da je to posigurno bio pocetak jedne nove srpske drzave u Evropi. Ova drzava se nije, jos tada, zvala Makedonija, nego Pelonija. Makedonijom je nazvata kasnije. Pored drzave koju su osnovali Karanovici pomenućemo drzavu cara Vardila, iz prve polovine cetvrtog veka st.e. Vardilo je bio iz plemena Anta, koji se pominju jos i oko hiljadu godina kasnije i koji su u petom veku st.e. bili u dolini reke Tare. On je pocetkom cetvrtog veka uspeo da okupi i ujedini brojna srpska plemena i stvori prostranu i mocnu drzavu sa prestonicom u Skadru. Vardilo je imao u svojoj vlasti i Makedoniju, gde su Karanovici vladali kao njegovi vazali. Vardilovu drzavu Grci nazivaju Ilirijom i to je prva srpska drzava koju stranci nazivaju tim imenom, ali nece biti i poslednja. Tako su nazivali i drzavu cara Agrona, sa prestonicom takodje u Skadru, oko polovine trećeg veka st.e., koju Joanis Zonara naziva doslovno Srpskom Imperijom. Kada je to bila Agronova drzava, onda je to neminovno bila i Vardilova, kao i drzava Filipa I Karanovica, koja se sirila na prostoru bivse Vardilove drzave. Bez obzira na to da li su te drzave nazivali Ilirijom ili Makedonijom, one su stvarno bile Srpske Imperije.

*** *Obnova Osstroilove srpske carevine 490. godine***

Obnova srpske drzave, posle raspada Rimske Imperije, bila je 461. godine kada je Markelin krunisan u Solunu. Markelin je bio Srbin i jedan od vojskovođa Rimske Imperije koji je doprineo pobedi nad Atilom, na Katalonskim Poljima 451.godine. Obnovu srpske drzave, Srbije, ucvrstio je Osstroilo Svevladov 490. godine. Osstroilova drzava se naziva Srpska Carevina ili krace - Srbija. Drzava koju je osnovao Osstroilo bila je nastavak one koju je osnovao Markelin, pa se time podrazumeva da je u pitanju i nastavak drzavnog imena. Posto se radi o obnovi drzave istog naroda, na istom prostoru, to podrazumeva i obnovu drzavnog imena, onog od pre rimskog osvajanja o kome nam Zonara govori, to jest Srpskog Carstva. Od toga vremena pa sve do pada Vojvodstva Svetog Save, krajem 15. veka, punih hiljadu godina, Srbija je postojala kao drzava bez prekida. Anonimus Raventanis nam predstavlja tri srpske drzave istog imena - Srbija, koje postoje istovremeno u Evropi, i to: prva od Jadranskog

Mora do Dunava, koju nazivamo Ilirskom Srbijom, druga od Dunava do Karpata, koju nazivamo Dacckom Srbijom i treca od Karpata do Baltickog Mora, koju nazivamo Sarmatskom Srbijom. Kada se govori o Sarmatskoj Srbiji, tu dolazi do udvajanja imena, kao da se govori o Srpskoj Srbiji, jer je ime Sarmati samo prelik srpskog imena. Rimljani su osvojili Ilirsku Srbiju i dobrim delom Daccku Srbiju, jedan vek posle Hrista. Iako su u Dacckoj Srbiji osvojili njenu prestonicu, Serbogetussu, nisu osvojili celu njenu teritoriju. Ostao je jedan deo izmedju Tise i Dunava koji nikada nisu osvojili i koji su nazivali zemljom Jazika. To znaci da drzavna tradicija Daccke Srbije nije bila prekinuta rimskim osvajanjem. Cela Sarmatska Srbija je ostala van rimskog domasaja. Osstroilo Svevladov je dosao bas iz Daccke Srbije da obnovi Ilirsku Srbiju. Nesto slicno se desilo i u vreme turskog osvajanja. Daccka Srbija se sada zove Vlasska, a Balticcka Srbija - Poljska i Rasija. Vlasska, Poljska i Rasija su nastavak srpske drzavne tradicije.

Od uspostavljanja Ninovog carstva, oko 2015. godine st.e., pa do danas, to je za cetiri hiljade godina, srpska drzavna tradicija nije prekinuta. Sve druge drzave su bile i prosle, samo je Srbija vecna.

*** TRAGANJA DR DERETICA**

Istoricar iz Cikaga dr Jovan I. Deretic vec godinama po najvećim bibliotekama sveta pasionirano istrazuje gradju vezanu za daleku proslost Srba i prvih srpskih drzava. Da bi to uspesno obavio, morao je da nauci nekoliko stranih jezika, a medju njima i grcki i latinski. U svojim neumornim traganjima naisao je na mnoge falisfikate drevnih istorijskih dokumenata koje je razotkrio uporedjujuci lazne prevode sa znatno starijim originalima. U tome je, nazalost, prednjacila Vatikanska crkva.

Nalazi dr Deretica (objavljeni u nekoliko istorijskih knjiga u inostranstvu) ruse dosadasnja istorijska saznanja i norme o

starosti srpskog naroda i srpske drzavnosti i nailaze na oprecna tumacenja na koja dr Deretic nastoji da odgovori obiljem dokumenata, uglavnom dosad nepoznatih za jugo-istoricare, i na toj dokumentaciji zasniva sopstvenu teoriju - dokazujući istovremeno kakva je neprocenjiva steta bila naneta nasoj historiografiji.

Zapisi o Istoriji Srba i radu Dr.
Deretica - uradjeni na osnovu pisma
gos. Branka Zivkovic, objavljenog
na Sorabiji 30.10.1999. (c)